

Nový Jeruzalém č. 10/2020

Zpravodaj pro 250. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) ve Velké Bíteši v kostele v kostele svatého Jana Křtitele - v úterý 13. října 2020 v 18 hodin.

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Pavlově.

Na mši svaté nás bylo asi 150. Zpovídalo šest zpovědníků – Pán Bůh zaplat' za jejich službu.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Promluva P. Jiřího Plhoně na pouti NJ v Pavlově:

Dnes prožíváme den Panny Marie Bolestné. A protože letošní Velikonoce byly tak trošičku „soukromější“, bylo doporučeno (možná jste to zachytili) věnovat se o to víc včerejšímu svátku Povýšení Svatého Kříže a dnešní památce Panny Marie Bolestné jako určitěmu dodatečnému a hlubšímu přistoupení k Ježíšovu utrpení, uznání jeho významu a samozřejmě i blízkosti Panny Marie pod křížem.

Prožíváme teď čas s rouškami – o tom se napsalo hodně, vážně i nevážně. V židovství bylo jedním z výrazů použití roušky vyjádření nehodnosti člověka. Na několika místech Starého zákona najdete, že člověku, který se nějakým způsobem zpronevěřil, zahallil tvář a tím pádem jako by přestal být – jako by už vůbec neexistoval. Také my tento den – aspoň vy, kteří jste vevnitř kostela – prožíváme s rouškou na ústech. Můžeme si to tedy propojit s oním významem, který jsem zmínil: rouška na tváři nám připomíná, že jsme lidé nehodní. Jak říká žalm 129: „*Pane, kdo u tebe ob stojí? Ale u tebe je milosrdenství...*“ Toto milosrdenství vidíme na Ježíšově lásce, kterou on nás vykoupil.

A když už jsme u těch znamení, u těch roušek, v poslední době se provedlo mnoho výzkumů znamení - symbolů Ježíšova utrpení, které se dodnes uchovávají v různých částech světa: Turínského plátna, roušky v Manoppellu identifikované jako Vera ikon – Pravá podoba – lidově Veronika, která byla až do 16. století uchovávána v Římě v basilice sv. Petra, a roušky z Ovieda – na první pohled jakéhosi nevzhledného kusu hadru, který měl mít Ježíš na tváři, když umřel. Donedávna se tomu lidé spíše smáli, ale před několika lety byly všechny tyto předměty důkladně vědecky prozkoumány a zjistilo se nejen to, že by to možná mohli být přímí svědkové Ježíšova utrpení, ale ukázalo se, že to v podstatě můžeme mít za prokázané. Ty předměty na sebe totiž navazují tak, jak by to nikdo z lidí nevymyslel: například to, co z otisků krve „chybí“ na otisku Ježíšovy tváře na Turínském plátnu, se nám dochovalo na roušce z Ovieda. A to, co nám napovídá Turínského plátno, zase doplňuje rouška „Svaté tváře“ z Manoppella.

A tak nám tato znamení vlastně dosvědčují: „*Vykoupení Kristovo není žádná legrace, ani pouhý folklor, ani příležitost k tomu, že my křesťané utváříme nějakou lidskou skupinu, ale je to veliký Boží dar, veliké Boží dílo, které je naprosto nezbytné k tomu, abychom se ve svém životě mohli dívat do budoucna – abychom měli ve svém životě perspektivu.*“ Abychom věděli, že nežijeme zbytečně, že nejsme jen jatečný dobytek určený na porážku. Pán nám zanechal tato znamení jako nenápadné, ale přitom výmluvné připomínky, skrze něž k nám promlouvá: **Ano, já jsem opravdu prožil tuto lásku až do krajnosti, když jsem se za vás a za každého z vás vydal.**

A my dneska, s rouškou na ústech – s tím znamením, že já sám si spásu nedám – můžeme ve svém srdci **probudit o to větší lásku k tomu, který nás vykoupil.** Dostáváme se tím k nástroji vykoupení – Svatému Kříži, jehož zbytek je uchováván v Římě v basilice Santa Croce. Ten zbytek zůstal proto, že skoro každá farnost chtěla mít ve vlastnictví ostatky Svatého Kříže, a tak se ten kříž neustále rozdával, rozdával, až z něj zbyl jenom malý kus. Ostatky

Svatého Kříže nám připomínají nástroj našeho vykoupení. Skrze tento ostatek jsme jakoby přeneseni na místo, kde se to stalo. My totiž nikdy nesmíme zapomenout, že **Ježíš prolil svou krev na kříži.**

A dnes můžeme tuto Ježíšovu lásku, Ježíšovu obět' nahlížet očima Panny Marie. Proč? Protože byla u toho jako ta nejbližší, nejpozornější a také lidsky nejponořenější. Proč k tomu byla povolána právě Maria? Protože je to maminka, která prožívá drama svého dítěte. I tatínkové to samozřejmě prožívají: Pokud máte děti a prožívali jste s nimi nějaká dramata, živě si dovedete představit, co znamená, když se v evangeliu „lakonicky“ řekne: „*U Ježíšova kříže stála jeho matka.*“ Stála. Nepadala, nejančila, nevyčítala. Co to znamená? Pomáhá nám to odkrýt dnešní první čtení, které není zrovna snadné na pochopení: „*Kristus se v době, když žil mezi námi, osvědčil tím, že přestože to byl SYN, byl ve své vroucí modlitbě k Otci vyslyšen pro svou POSLUŠNOST (jež je vlastní služebníkům a v Ježíšově době otrokům).*“ Ale vždyť Ježíš se v Getsemanech modlil: „*Odejmi, Otče, ode mě tento kalich.*“ To, co mě čeká, je prostě tak hrozné! „*Ale at' se stane, ne jak chci já, nýbrž jak chceš ty.*“ V čem byl tedy Ježíš vyslyšen? V tom, aby od něj odstoupil ten hrozný kříž? Aby nemusel přijmout toto utrpení? **Nikoli, ale Ježíš byl vyslyšen ve vzkříšení.** On opravdu vyznal Otcovu vůli i v tom nejkrajnějším odevzdání se a darování života. Vyjádřil, že jeho POSLUŠNOST vůči Otci ke spáse lidstva je absolutní. Nenechal se zvíkat svou lidskou nejistotou a strachem ze smrti. V té chvíli Ježíš ztrácí všechno a nic mu nezbyvá: Zkrátka **buď – anebo...**

Lidsky řečeno: **Ježíš neměl žádnou „záruku“ vzkříšení.** Ano – bylo to ohlašováno v prorockých knihách Starého zákona a on sám potvrzuje: „*Nejdříve musí být Syn člověka zabit, ale třetího dne vstane.*“ To je sice pravda, ale nic to nemění na tom, že Ježíš musí nejdříve zemřít. **V tomto dramatu smrti se tedy Ježíš stal podobným s námi,** což stvrzuje svatopisec (v dnešním prvním čtení), když konstatuje: „*Tak se naučil poslušnosti.*“ Ne, že by to neuměl, ale to **NAUČIL SE** můžeme chápat tak, že **ve svém lidství OSVĚDČIL poslušnost,** která je odpovědí na neposlušnost Adamovu.

On tedy ve svém lidství **vybojoval zápas věrnosti,** která je **vítězstvím nad neposlušností člověka.** Nesvádějme to na Adama ani na Evu, protože to platí pro každého člověka. **Naše neposlušnost je přemožena Kristovou poslušností.** Přestože to byl **SYN Boží – čili neměl důvod, proč se nechat takhle zničit – on z lásky k nám toto utrpení přijal.**

Ale **co jeho matka?** Dostáváme se k tomu, proč tam pod tím křížem stojí ... Proč tam, chudák, musela být... Proč ji tam **Boží vůle přivedla** a proč tam vlastně přišla? Samozřejmě – můžeme vyslovit výraz „*mateřská láska maminky k synovi*“, a nebudeme daleko od pravdy. Ovšem zde je něco mnohem většího – to je totiž **vrchol „školy“, kterou musela Maria projít, aby se i ona naučila této poslušnosti nového člověka. Poslušnosti člověka vykoupeného,** pro něhož je **Kristus víc než vlastní život.** A to se nám moc nelíbí – vždyť dnešní člověk má prý potvrzovat sebe sama, má být někým, nemá se na nic ohlížet, má být nezávislý. **Má budovat své vlastní JÁ!** Ano – chvíli to jde, ale pak přijde o to větší průšvih a o to větší temnota. **Všichni ti, co takhle budují svoje JÁ, tak končí v zapomenutí a v nepochopení smyslu života.** Zato Ježíš nás **skrze svou matku učí, že život má hodnotu v tom, když člověk zůstává u Ježíše.**

Ono to není jednoduché, **být poslušný vůči Božím úradkům,** když jde celý svět opačným směrem, a **brát vážně Boží učení – zejména v morální oblasti –** když se všude kolem říká: „*Vykašli se na to, žij si, jak chceš.* Dnes je to už překonaný...“

Na podobných postojích je špatné to, že **my chceme napřed rozumět – nejprve pochopit a teprve potom přemýšlet, jestli něco budu dělat nebo ne.** Ale Boží logika je někdy jiná – vede mě k tomu, abych určitou skutečnost nejprve přijal, a teprve pak tomu budu schopn **pomaličku porozumět, ale ještě předtím to budu muset žít.** A to je pro dnešního moderního člověka **veliké úskalí.** Já si chci napřed všechno ověřit, napřed si všechno ozkoušet, abych měl jistotu, že to bude fungovat. A nakonec nefunguje nic.

Maria nás učí této jistotě – jistotě víry, která spoléhá na Pána, ovšem ne nějak hloupě ani slepě. Z toho vyplývá, že **spoluutrpení matky se synem – to, že Maria stojí pod křížem – má svou velkou hodnotu.** A Maria do jisté míry **stále zůstává pod Kristovým křížem,** dokud zde na zemi bude třeba jen jediný žijící človíček, který bude mít před sebou **zápas o spásu.**

V nebi nemůže být **dokonalá radost**, dokud tam někdo chybí. **Neříkám, že tam radost není – tam je radosti až až.** Ale to teď nebudeme řešit, protože potom by všichni chtěli hned do nebe. Hezky si prozatím získávejte zásluhy zde na zemi, když nám Pán Bůh ještě dopřeje kousek pozemského života. Nicméně **Mariina bolest je přítomná i v té slávě, dokud není jisté, že všichni lidé tuto Kristovu spásu přijali a že pro ně Kristovo dílo spásy nebylo vykonáno nadarmo** – dokud totiž žijeme zde na zemi, máme možnost se rozhodovat pro přijetí či odmítnutí Boží milosti. **Mariinu bolest tedy vnímáme jako spolupráci na vykoupení.** Ne, že by Maria vykupovala – naším **Vykupitelem je Pán Ježíš** –, nicméně on nás nenechává izolované, ale zve nás, abychom na tomto díle spásy spolupůsobili.

Svatý Pavel proto může říct: „**Ano, teď trpím, ale snáším to pro vás, protože tak na svém těle doplňuji to, co zbývá k plnosti Kristových útrap.**“ To je také tajemství: Copak se Pán Ježíš rozhodl, že něco nechá na nás? Ne, že by nechtěl všechno vykoupit. Ale **On nechce, abychom z toho byli vyňati a aby nám chyběly zásluhy pro Boží království.** Takže něco málo neseme „na hřbetu“ my. A skuhráme, naříkáme – místo toho, abychom řekli: „**Pane Ježíši, já jsem si to nezasloužil. Já si nezasloužím být s tebou, já si nezasloužím stát pod křížem, já si nezasloužím stát na místě, kde stojí tvá matka.**“ A že my i Matka Boží jsme do tohoto díla skutečně zapojeni, vidíme na tom, co Ježíš v této hrozně hodině svého utrpení udělal: Když odevzdal všechno a když Maria odevzdala svého syna Otcí, protože viděla, jak umírá, takže ani jí vlastně nezbylo vůbec nic – právě v tom okamžiku Ježíš řekne: „**To bude tvůj syn.**“ Kdo? Jan – zástupce všech věřících. „**A ty, Jane, nezapomeň: to je tvá matka.**“ Dostali jsme tak maminku – Pannu Marii. **Ve chvíli, když ona obstála v nejtěžší zkoušce lásky, spočívající v tom, že odevzdala svého Syna Bohu Otcí, dostala tolik potomstva...** – zároveň však musíme říct, že to jsou sami „darebáci“, za které musí Maria pořád prosit, protože to, co dělají, je někdy hrozně – zkrátka **Ježíš byl lepší.** Ale **Maria nás má ráda a ochotně spolupůsobí – ne s otráveností, ale s láskou – na tom, abychom i my vítězně obstáli v zápase víry a vykoupení.** Naš přístup k daru vykoupení musí být opřen o tuto jistotu, že je třeba se držet Ježíše.

Dnes se příliš spoléháme na city: hned jak se nám něco citově rozjídá, jdeme od toho. Proto se zkusme zamyslet nad tím, **jaké city prožívala Maria pod křížem... Byla to nejhlubší bolest a lidská prázdnota.** Ale uprostřed toho všeho **byl přítomen Ježíš – byl tam přítomen Bůh. Uprostřed toho se odehrávalo dílo spásy.** Nikoli v nadšení a jásání – to nastalo pak po vzkříšení. Nejprve **je třeba přijmout zkoušku víry.** A tyto zkoušky přicházejí... Je důležité, abychom se nebáli, že přicházejí. My nejsme spasitelé sami sebe tím, že děláme dobré skutky. Vždyť naše dobré skutky jsou jako prášek na vahách. **Milost Boží nám dává spásu,** a my na tomto díle **spolupracujeme** – a zde mají význam ty naše dobré skutky. Nebojme se tedy spolupracovat na díle spásy způsobem, jakému se učíme od Matky Boží: tím, že **přebýváme před Pánem a přinášíme mu prosby za sebe a za druhé.** Tím, že se snažíme, aby **Ježíš byl pro nás vším** – i když to neumíme dokonale, protože jsme hříšní. **Nezapomínejme, že jsme dětmi Panny Marie a tím pádem Kristovými sourozenci. Aby se to, co Pán Ježíš prohlásil na kříži: „To je tvá matka“, mohlo naplňovat i v našem životě.**

Slovo na závěr poutě NJ:

Během svého pobytu v semináři jsem měl možnost navštěvovat jednu vesnickou italskou farnost. V boční kapli tamního kostela byly „odloženy“ různé sochy světců, používané při procesích, a jedna z nich znázorňovala **Bolestnou Pannu Marii.** Místní duchovní správce mi řekl, že dokud lidé žili v bídě a nedostatku, měli v srdcích hlubokou úctu k **Panně Marii Sedmiboletné** – zkrátka jí rozuměli a vnímali, že ona rozumí jim. Pak ale v 60.-70. letech 20. století přišel ekonomický rozvoj, lidé zbohatli a **úcta k bolestné Panně Marii vyhasla.**

Nenechme si pomíjívními a hmotnými „jistotami“ ukrást bohatství Boží milosti a věčné spásy.

Sbírka: Přes velkou štědrost poutníků – vzhledem k jejich menšímu počtu nestačila na zaplacení autobusů a nutné režie....ale díky anonymnímu dárci – vše dobře dopadlo. **Poděkování** patří také místnímu faráři P. Pavlu Habrovci a farníkům z Pavlova, kteří pouť NJ

obětavě připravili. **Díky za každodenní modlitbu svatého růžence na výše uvedené úmysly poutí NJ. Představení a rozhovor s Mons. Mgr. Jiřím Mikuláškem, děkanem královské stolice kapituly v Brně, který bude hlavním celebrantem poutě NJ ve Velké Bíteši:**

Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů? Rodiče měli finanční potíže, když opravovali dům. Ale jednou jsem zaslechl úryvek jejich rozhovoru. Maminka si povzddechla „Jak to všechno zvládnem!“ Ale tatínek na to řekl: „Neboj se, když se budeme mít rádi, tak se udržíme i na skále.“ Tento křesťanský optimismus je největší dar mých rodičů a provází mne celým životem.

Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem? Nedovedu říct, co bylo nejdůležitější, moje povolání se vyvíjelo postupně, ale jistě k tomu přispělo přijetí svátosti biřmování, protože několik měsíců po něm jsem se rozhodl.

Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem? Poznal jsem několik obětavých a zbožných kněží a tak jsem si postupně utvářel představu, jakým knězem bych chtěl být. Ze světců mě nejvíc ovlivnil příklad svatého Jana Boska.

Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější? Jeho osobní zkušenost s Bohem.

Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí? Když je na něm vidět, že víra mu dává radost, pokoj a důvěru.

Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky, která je dnes obětována jako příspěvek na Hospic sv. Alžběty v Brně na Kamenné? Velmi si vážím služby, kterou tento hospic koná.

Na co se nejvíc těšíte? Těším se na blahořečení poopravených kněží s vírou, že to bude už brzy.

Co Vám udělalo v poslední době radost? Iniciativa olomouckých bohoslovců, kteří začali vydávat bulletin Testimonium martyrii. Snaží se přiblížit osobnosti P. Jana Buly a P. Václava Drboly.

Plán poutí NJ na rok 2020 a rok 2021:

2020 15. prosinec Olešnice

2021 13. leden Velké Meziříčí	11.(16.) únor Lysice	11.(16.) březen Křižanov
13. duben Měřín	12. květen Nové Veselí	15. červen Jimramov
13. červenec Slavkovice	12. srpen	14. září Radostín n/Osl
13. říjen	11. (16.) listopad	14. prosinec Olešnice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -... ..

Srdečné pozvání na 251. pouť NJ – v úterý 10. listopadu 2020 v 17 hodin do Jam - hlavní celebrant – Ing. Mgr. Pavel Habrovec, farář v Radostině n/Osl a Pavlově.

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 10. 2020. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - **zpravodaj Nový Jeruzalém;** Vydává: Římskokatolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14. Zodpovědný redaktor: jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, telefon: 606948970 **Časopis je určen výhradně pro vnitřní potřebu farností a poutníků NJ.**